

Stikában presszingel

2022 október 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A folyosói diplomácia m?vel?i a megmondhatói, nem könny? hivatás ez.

Sokunk emlékezetes élménye, ahogy Pistike bepanaszolja Lajoskát a felügyel? pedagógusnál, amiért elvette a homokozólapátját vagy lefröcskölte az ivókútnál. A mai pedagógus szerepét a közösségimédia-platformok töltik be. Az ezeket követ? tömegek hivatottak arra, hogy verbálisan jól megdádázzák a csínytev?t. A Pistikék is gombamód n?nek ki a földb?l, köztük például Deák Dániel osztályf?nöke, aki egyedfejl?désének minapi pontján helyesen észlelte, hogy elment a vonat, már nem írhat be az ellen?rz?be, ezért radikálisabb eszközhöz kell nyúlnia. Vagy éppen legújabb tengerentúli barátunk, David Pressman nagykövet.

Az amerikai külképviselet médiafelületén most magyar közjogi méltóságokat, illetve a kormány által finanszírozottnak beállított kommentátorokat szerkesztettek ki egy kvízjátékban olyan álkérdésekkel, hogy nos, kedves gyerekek, vajon valamelyik fideszes mondta-e ezt vagy azt, esetleg maga Putyin, az új Oszama bin Laden? Very funny, nagyon vicces – mondja erre az amerikai, mi viszont reméljük, elég lesz, ha csak pár másodpercig csapkodjuk a térdünket a kis Kabost lepipáló szellemesség olvastán.

A nagy helyzet az, hogy a diplomácia – akárcsak a tanítás vagy a sírásás – szakma.

Nem a mi reszortunk lenne, hanem egy id?s emberé a Fehér Házban – aki azonban a zakóját nem tudja egyedül felvenni, és egy halottat szólongat a színpadon –, hogy megkövetelje: a nagykövet e szakma szabályai szerint lépjen fel az ?t egyébként faragatlan bemutatkozása ellenére is nagyvonalúan, Ronald Reagan, a hidegháborút lezáró egykori elnök országának kijáró tisztelettel fogadó Budapesten.

A folyosói (couloir) diplomácia m?vel?i a megmondhatói, nem könny? hivatás ez. Lejsztolnia kell az embernek, azaz oda kell tennie magát, gy?zködnie a másikat, izzad a hónalj, zsibbad már a láb, mire vége a napnak, s?t a zárófogadáson sem szabad mindent meginni és felkajálni, mert mégiscsak a hazánkat képviseljük.

Vannak, akik megugrották ezt a mércét az amerikai diplomáciában. William Brownnak sem lehetett egyszer?, amikor b? harminc éve, az els? Öböl-háború idején arról kellett gy?zködnie Samír izraeli miniszterelnököt, hogy ne csapjon oda Iraknak, noha Scud rakétákkal szórták meg az országát. Idén januárban pedig – pár héttel az ukrajnai háború kirobbanása el?tt – John Sullivan, az USA moszkvai képvisel?je mondta egy háttérbeszélgetésen, amelyen lapunk is részt vehetett: „Remélem, nem esem a hátsó felemre, tekintve a lépcs?ket borító havat és jeget.” Aligha csak az id?járásról beszélt a veterán diplomata.

A Twitter-bajnok Pressman a jelek szerint meg akarja úszni ezt a fáradságos aprómunkát. A magyar államf? mellett több miniszterrel is találkozott, így nem állíthatja, hogy nem állnak el?tte nyitva csatornák. Igaz, a miniszterelnök még nem tudott rá id?t szakítani, noha már másfél hónapja itt lebzsel (nem a miniszterelnök, hanem Pressman).

Úgy tudjuk, a nagykövetség küldött ugyan barátkozós üzenetet a karmelita kolostorba, de – ahogy mondani szokás – amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten.

Érdemes lenne elgondolkozni a Szabadság téren azon, hogy nem az üzengetésnek, a már a svéd–finn NATO-csatlakozás ügyében is megfigyelhet? stikában presszingelésnek – nyomásgyakorlásnak – tudható-e be az el?szobáztatás.

A nagykövet ügyesen reklámozza, mekkora barátja a magyar népnek és hány barátra tett szert a Vásárcsarnokban, de a lényeget tekintve azért hibádzik ez és az. Meglehet, a DK-s gyerekek felfújható Pressmant kérnek karácsonyra, de fontosabb budai helyeken azért úgy vannak vele: gyorsan letelik az a röpke két év, indul már a washingtoni retúr.

Borítókép: David Pressman (Fotó: MTI)

Sz?cs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló